

МИОДРАГ ЂУЈИЋ*

Центар за основну полицијску обуку
Сремска Каменица

УДК 316.334.3

Прегледни рад
Примљен: 23.12.2016
Одобрен: 02.02.2017
Страна: 323-332

ЛИГА НАРОДА И УЈЕДИЊЕНЕ НАЦИЈЕ НЕПРИХВАЋЕНИ КОНЦЕПТИ

Сажетак: Међународне организације своју функцију подређују циљевима и начелима који су основа њиховог настанка. Управо на њима су и засновани концепти рада међународних организација. У тренутку када су се постављени концепти занемарили створили су се погодни услови за злоупотребе у међународним односима. Лига народа је због непотпуно дефинисаних начелних питања и циљева изгубила свој кредибилитет, што је довело до њеног гашења. С друге стране Уједињене нације успеле су да изграде одређене механизме међународне политике који су задовољавали минимуме поштовања међународног права, али и поред тога нису остале доследне утврђеним вредностима. Да би се разумео значај овог питања у деловању наведених међународних организација сагледаће се фактори који утичу на промене у међународним односима. На тај начин требало би се указати на постојање правних празнина у раду међународних организација и евентуално другачија правна решења која би допринела јачању међународних односа и политике.

Кључне речи: Лига народа, УН, начела, политика, безбедност, сукоби, економија

Међународне организације настале су као механизам који би требао да обезбеди примену кодификованих норми међународног хуманитарног права. Да би одговорили на овај изазов Лига народа, а касније и Уједињене нације требале су да утврде стандарде по којима би „...се њени чланови покоравали једном вишем ауторитету, једној вишој друштвеној власти, која може бити оличена у једној или више личности, у једном органу или у једној делегацији читаве државе.“ (Поповић,1930:3) По принципу уговорне обавезе представници држава су ратификовали и прихватили циљеве и начела међународне организације, делимично се одричући државног суверенитета. Сврха Лиге народа одређена је у оквиру њеног Пакта кроз једну реченицу: „развијање сарадње међу народима и одржавање мира.“ (Поповић,1930:37) Овакво одређивање циља било је сувише широко за Уједињене нације, тако да је у Повељи УН он

* miodragcujic@gmail.com

проширен на: одржавање међународног мира и безбедности; развијање међу нацијама пријатељских односа; постизање међународне сарадње решавањем међународних проблема економске, социјалне, културне или хуманитарне природе, седиште за усклађивање акција предузетих ради постизања ових заједничких циљева. (The Charter of the UN, 1945:2-3)

Реализација утврђених циљева била је могућа једино кроз постављање стандарда, којих ће се све чланице међународне организације придржавати. Наведени стандарди могу се дефинисати као начела. Иако, у оквиру Пакта Лиге народа нису изричито наглашена начелна питања она се могу извести у виду (1) Начела универзалности, (2) Начела једнакости, (3) Начела једногласности, (4) Начела јавности (Поповић, 1930:52-53) Након гашења Лиге народа, као једини легитимни наследник - Уједињене нације приступиле су реорганизацији начелних питања. У оквиру чл. 2. Повеље дефинисани су: (1) Начело суверене једнакости, (2) Начело савесности и сагласности, (3) Начело мирног решавања спора, (4) Начело уздржаности, (5) Начело пружања помоћи УН, (6) Начело одрживости мира и безбедности, (7) Начело не мешања у унутрашња питања држава... изузев по одредби Главе VII. (The Charter of the UN, 1945:3)

Постављена начела у самом старту нису прихваћена на одговарајући начин. Коришћена су алтернативно као оправдање за одређивање и предузимање мера према појединим субјектима у међународним односима. Олако се улазило у међународне проблеме, али уместо решења, проблеми су се продубљивали или преливали на суседне територије. Из тих разлога може се констатовати да су неприхваћени концепти Лиге народа и Уједињених нација заправо продукт злоупотребе циљева и начела њихових организација.

До ког нивоа су те злоупотребе досезале и на који начин су се негативно одражавале на међународне односе довољно говоре изјаве високих политичких представника, статистички подаци о наоружању, донете резолуције, покренути регионални сукоби, ефекти тих сукоба, отворена кризна жаришта, миграције, тероризам и сл.

Анализиом изнетих ставова, околности и чињеница, требало би се указати на узрочнике и факторе који директно ометају примену постављених стандарда у раду међународних организација и евентуално корекцију или изразу потпуно нових међународних механизма који ће остварити постављене циљеве.

Национални интерес и међународна политика

Изградња позиције једне државе у међународним круговима условљена је различитим критеријумима, као што су: територијална и демографска заступљеност, одређеност политичког система, степен развијености њених институција, економска развијеност, применљивост безбедносних система... једном речју – геополитика.

Разлике у геополитичком смислу често су представљале разлог конфронтације, што је захтевало формирање међународне организације способне да елиминисхе или у знатној мери смањи потенцијалне ризике или претње по мир.

Чињеница је да су циљеви и начела Лиге народа и Уједињених нација представљали очекивања њених чланица, међутим та очекивања увек су била само маска за остваривање националних интереса. Да би се у исто време задовољили постављени постулати и национални интереси кључну улогу требало је потражити у међународној политици.

У тумачењу модерне светске политике Курт Реизел изнео је интересантну констатацију да је: „...свет постао политичка арена, тако да сваки политички догађај било где у свету утиче или може да утиче, на све остало.“ [Буркман (Burkman,2008:2)] Да ли то значи да су догађаји у свету могли да промене утврђене концепте међународних организација које се баве њиховим решавањем?

Након окончаних сукоба у Руско-Јапанском рату, мир је склопљен Портсмутским уговором 1905. године, у коме је посредовао амерички председник Теодор Рузвелт с израженом пристрасношћу Јапанској страни, али без права на репарацију, што је утицало на стварање затегнутих односа између Јапана и САД.¹ У наведеном случају сукобљене стране требале су да се фокусирају искључиво на права које им омогућава чл. 13 Пакта Лиге народа (Арбитражу и судски поступак), уместо на посредовање једне од чланица. Последица оваквог акта манифестовала се у нарушавању интегритета начела *универзалности*.

У сукобу интереса чланица међународне организације неретко долази до повреде начела *једнакости*. Након одбијања званичника Јапана да, на иницијативу америчког председника Вудро Вилсона, одузете територије врате Кини, у име САД предузете су екстремне мере на тај начин што је у Конгресу изгласан тзв. *Exclusion Act*, закон којим се Јапанцима забранило уселјавање у Сједињене Државе.² Једнакост у конкретном случају повређена је у смислу чл. 3. ст. 3. Пакта Лиге народа, јер представник САД није изнео питање повреде мира од стране Јапана пред једини меродавни орган – Скупштину Лиге народа.

У којој мери национални интереси поткопавају деловање међународне организације као што је Лига народа указује Хоаре-Лавалов споразум.³ Процес одуговлачења у одређивању, а затим и спровођењу санкција према Италији, која је започела агресију над Етиопијом, представљао је антагонизам интереса Велике Британије и Француске са мерама прописаним у чл. 16. Пакта Лиге народа. Избегавање редовне процедуре која је прописана оснивачким актом

¹ „У Јапану су избиле протугамеричке демонстрације, које су добиле такве размере да је у Токију проглашено опсадно стање...Захваћени хистеријом „жуте опасности“* Одбор за школство градске управе у Сан Франциску наредио је да сва деца Niseia* морају убудуће ићи у школу у Chainatownu.“ [Толанд (Toland),1982:86]

² „Зашто би за двије Америке вриједила Монроева доктрина, а за Азију начело „отворених врата“? питали су се Јапанци и указивали на чињеницу да се америчка војна интервенција у карипском подручју заправо ни по чему не разликује од Јапанског запосједања бандитизмом прожете Манџурије. (Толанд,1982:87-88)

³ „Ако Мусолини пристане, цела ствар ће бити упућена Комитету Петорице (дуго Лигиној агенцији за преговоре у овој афери), која би заузврат предложила даље одлагање на састанку Комитета Осамнаесторице (отприлике 12. децембар, да донесе одлуку о санкцији за нафту). Током периода преговора, који Лавал, предвиђа рачунајући оквирно од 14. до 18. децембра, пуна одговорност за одлагање и поравнање из руку Британије и Француске прешла би на Лигу.“ [Беиар (Bear,1976:124-125)]

Лиге народа, не само да су повређена начела *једногласности и јавности*, већ су извршене тешке повреде идентичне агресији, које би се могле квалификовати као саучесништво у агресији. Ни Велика Британија, ни Француска нису сносиле никакве последице, а санкције према Италији нису предузете идентично од свих чланица. Пратећи исход кризе између Италије и Етиопије, Хаиле Селасие предвидео је гашење ове организације констатацијом да: „...не би било кукавички само према нашем народу, већ и издаја Лиге народа и свих држава које су показале да могу имати поверења све до сада у систем колективне безбедности. Ови предлози су негација и одступање од принципа на којима почива Лига народа...“ [Беар (Bear,1976:135)]

Догађаји на међународној сцени одражавају се и на међународне односе који владају између чланица Уједињених нација, али и оних држава које нису њен део. Велику улогу у тим односима имају носиоци светске политике: Кина, Руска федерација, Француска, Уједињено краљевство Велике Британије са Северном Ирском и САД. Неспорно је да су наведене државе лидери у политичком, економском, војном погледу, међутим да ли појам „стална чланица“ везан за Савет безбедности и избор десет несталних чланица од стране Генералне скупштине УН не представља један вид дискриминације? Да ли се статус „сталних чланица“ супротставља тумачењу *суверене једнакости* њених чланица?

Овакво питање не би било примерено када је реч о међународним односима да лидери појединих држава своје личне циљеве не идентификују са циљевима своје нације. Амерички председник Џорџ В. Буш, у једном од својих обраћања медијима указао је на чињеницу да САД не треба ничија дозвола за очување безбедности када је реч о америчкој безбедности и ирачком режиму.⁴ Иступањем у јавности са оваквим ставовима директно се даје до знања међународној заједници да се одредбе Повеље УН односе искључиво на држављане малих држава.

Повеља Уједињених нација у оквиру својих постулата издвојила је и начело *савесности и сагласности*. Замисао да представници УН у оквиру држава које представљају у сваком тренутку поседују моралне кочнице, које ће их у недостатку одређеног решења усмеравати на правила *bona fides*, све више губи своју функцију. Лоренс Самерс, бивши директор Хардварда и секретар за финансије САД, решење загађења видео је у преусмеравању токсичног отпада у сиромашне државе.⁵ Овакви ставови ни у ком погледу не могу да испуне моралне норме достојне човека, али нажалост овакве идеје се реализују и без знања Уједињених нација.

⁴ „На конференцији за медије одржаној 6. Марта 2003. год, на пример, Буш је изјавио да постоји само „једно суштинско питање, а то је: да ли је ирачки режим потпуно и безусловно разоружан као што је захтевао у резолуцији УН бр. 1441?“ Одмах затим је разјаснио да одговор на ово питање уопште није битан, јер „када је реч о нашој безбедности, не треба нам ничија дозвола“. (Чомски,2008:46)

⁵ „Загађивање штетно по здравље треба да се веже за оне земље где ће то изазвати најмање трошкове, а то су земље са најнижим надницама. Сматрам да се економској логици која стоји иза усмеравања токсичног отпада у земље са најмањим надницама нема шта замерити и да морамо имати храбрости да је уважимо.“ (Чомски,2008:121)

Ако се размотре само међународни односи између чланица Лиге народа и Уједињених нација, може се констатовати да они нису засновани на чврстој вољи њених носиоца да очувају мир или утичу на међународни просперитет, већ на националним циљевима из којих представници матичних држава покушавају да остваре и личну корист.

Војно-политичке интервенције, фактор безбедности или дестабилизације

Концепти *мирног и уздржаног решења спора* који је настао у међународним односима није реално могуће у свакој ситуацији, због чега међународна организација, као што је Лига народа или Уједињене нације, располажу механизмом принуде. У оквиру Лиге народа тај механизам није био адекватно уређен, јер се ослањао на вољу њених чланица, док су Уједињене нације тај механизам развијале упоредо са извршним нормама (Резолуцијама), формално дајући на тај начин легитимитет свакој донетој одлуци.

И поред кодификације норми међународног хуманитарног права, које су требале да подигну међународну свест на један виши ниво, оспоравајући решење спорова оружаним путем, није могла да се створи безбедна атмосфера. Државе су се окренуле повећању борбеног потенцијала, што је представљао један од могућих разлога учесталог војног ангажовања Савета безбедности. До ког нивоа су се развијали борбени потенцијали говори чињеница да је „од почетка XX века, потрошња ресурса намењених производњи и набавкама наоружања и војне опреме, повећана за 25 пута. Тако је, на пример, укупан светски расход за наоружање и војну опрему 1900. износио 10 милијарди долара, 1950. године – 70 милијарди, 1974. године 210 милијарди, само НАТО је дефинисао своје потребе у висини од 297,3 милијарде долара.“ (Петковић, 1996:99-100)

Након окончања периода „Хладног рата“ војне алијансе изгубиле су своју сврху, а наоружање је остало у поседу држава чланица тих савеза. Увиђајући значај Уједињених нација и корист коју је из тога могао да извуче НАТО је постојећу доктрину прилагодио остварењу њених циљева. „Нови изазови за безбедност чланица НАТО-а, који се огледају у опасности да се сукоб у који није укључена ни једна чланица НАТО-а „прелије“ изван својих оквира и негативно утиче на безбедност савезника, отворили су питање могућности и потребе деловања НАТО-а ван територије земаља чланица.“ (Милинковић, Теокаревић, 1998:40) На тај начин остварена је могућности за поједине чланице да учврсте свој положај у Уједињеним нацијама и концентришу своју моћ тако да у старту могу оправдати сваку покренуто војну интервенцију.

Концентрација те моћи у рукама појединих чланица најбоље је илустрована у изјави Кофи Анана: „На крају 1996, свет се променио скоро до не препознатљивости. Хладни рат се завршио са резултатом да Савет безбедности више није био у стању структуралног и трајног застоја...то није значило да су њени чланови били у стању и спремни да се договоре о ефикасном току акције у

сваком случају, што смо брзо и болно открили у Сомалији, Руанди, и бившој Југославији. Али то је значило да званичници УН могу проговорити за неке од принципа постављених у Повељи или Универзалној Декларацији о људским правима али звучало је као да ће се гнев аутоматски сручити од стране једне од сталних чланица Савета на њихове главе или изазвати кризу тако да ће парализовати целокупан систем.“ [Анана (Annan,2014:2)] У контексту наведеног Чомски је указујући на први рат у Заливу констатовао да „су Сједињене Државе извршиле велики притисак да натерају Савет безбедности да се сагласи са њиховим ратним планом, мада се већина света и тада томе противила.“ (Чомски,2008:31)

Улога САД евидентна је и у „...резолуцији Уједињених нација бр. 242 (од 22 новембра 1967. год.) придодата одредба о палестинској држави на окупираним територијама са којих би се иселили Израелци. Међутим, Сједињене Америчке Државе једноставно блокирају ову резолуцију већ пуних тридесет година.“ (Чомски,2008:85)

Кризе на подручју југоисточне Европе, конкретно простору бивше Југославије, као и на Блиском истоку у Ираку, Авганистану, Либији, Сирији ... постале су патент који су носиоци колективне безбедности успешно пласирали. Тај патент Чомски је представио кроз метафору да „током последњих десет година сваких годину или две стварано је неко велико чудовиште од кога морамо да се бранимо.“ (Чомски, 2009:38)

Одрживост мира и безбедности представља основну функцију Савета безбедности, али начин на који се то реализује наводи на другачији закључак. Након што су Федерација БиХ и Република Српска, Хрватска и СРЈ потписале *Споразум о субрегионалној контроли наоружања* у Фиренци 16. јуна 1996. године до изражаја је дошао нов начин деловања НАТО-а.⁶ У циљу реализације Дејтонског споразума на територији бивше Југославије, НАТО је по први пут званично у име УН реализовао пројекат „базирање снага НАТО на просторима земаља чланица које географски и геополитички припадају Балкану. То су Турска и Грчка.“ (Радиновић, Инђић, 1999:50)

Следећи корак састојао се у постављању „мировних снага“ на простору сукобљених ентитета позивањем на одредбе чл. 73. Повеље УН.⁷ На примеру БиХ, постављањем мировних снага, намећу се и нормативне одредбе народу који живи на наведеној територији у смислу управљања, чиме се ствара једна врста протектората.

Једном успешно реализован пројекат, коришћен је као матрица у супротстављању кризама „демократизације друштва“ и „развоја оружја за масовно

⁶ „Основна идеја коју је творац (САД) споразумом уградио у документ састоји се у следећем: (1) до максимума снизити ниво наоружаности свих инволвираних држава; (2) снаге тако балансирати да нико не би могао да оствари битно преимућство када је реч само о квантитету средстава; (3) осујетити могућност да ту врсту преимућства оствари војна коалиција Хрватске и Федерације БиХ у потенцијално могућем сукобу против СРЈ. (Радиновић, Инђић, 1999:47-48)

⁷ чл. 73. Повеље УН „Чланови Уједињених нација који су одговорни или који предузимају на себе одговорност за управљање територијама чији народи још нису постигли пуну меру самоуправе...“ (The Charter of the UN)

уништење“ широм света. На тај начин створена је формула која у сваком тренутку омогућава интервенцију на подручју сваке суверене државе позивањем на одредбе Главе VII Повеље УН.⁸

Однос економије и међународних организација

Економија је веома битан фактор у међународним односима, јер посредством ње државе се међусобно повезују у домену трговине, предузетништва, привреде, лаке и тешке индустрије...

Значај економије у међународним односима, када је реч о Лиги народа, иако површно, констатовано је кроз одредбу чл. 23. Пакта. Ова одредба је мешовитог карактера јер обухвата и поједина социјална питања. У економском смислу наглашен је: надзор над споразумима који се односе на трговину са женама и децом, на продају опијума и других шкодљивих лекарија; надзор над трговином с оружјем и муницијом, као и мере за обезбеђење и одржавање слободe саобраћаја и промета, укључујући и мере правичног поступања са трговином свију Чланова Лиге. (Поповић, 1930:270)

Приступање економији као једном од значајних фактора у међународним односима требао је да буде много шире од једне одредбе, због чега су оснивачи Уједињених нација у оквиру Повеље предвидели чак два поглавља „Међународна економска и социјална сарадња“ и „Економски и социјални савет.“

Правна подлога је битна, међутим,....нормативна снага не лежи само у организацији у целини, већ и њеним појединим агенцијама, програмима, фондовима и међународним споразумима који падају под њено окриље.“ [Красно (Krasno, 2004:47)] Економски ослонац у том

смислу представљале би две међународне организације: Међународни монетарни фонд и Светска банка. Иако су значајне за функционисање ОУН, тешко је дефинисати њихов правни положај у односу на њу.

Међународни монетарни фонд је стални посматрач у УН „са широком надзорном одговорношћу за уредно функционисање и развој међународног и финансијског система.“ (Fritz-Krockow, 2007:1) Своју надлежност фокусира на: промовисање монетарне сарадње, регулисање раста међународне трговине, стабилизовање девизног курса, успостављање мултилатералних система трансакције, уступање финансијских средстава. (Fritz-Krockow, 2007:1) Као стратешки партнер, улога ММФ за УН је значајна и с аспекта инвестирања у поједине пројекте, па чак и допуну буџета ОУН.

Светска банка, могла би се такође означити значајним партнером УН, јер њена функција заједно са ММФ састоји се у саветодавној и финансијској помоћи оним државама које су у процесу рецесије, у циљу спречавања сиромаштва у свету.

⁸ Главе VII Повеље УН „Акције у случају претње миром, повреде мира и акта агресије“ (The Charter of the UN)

У правним оквирима обе организације *пружају помоћ УН*, међутим ван њих оне се фокусирају искључиво на профитабилност. О томе аргументовано говори чињеница по којој су „интервенције Светске банке веома профитабилне за врло посебан сет изабраника Светске банке које критичари често игноришу или узимају здраво за готово, тј. северне престонице роба, финансија, и услужних сектора посебно „Велика петорка“ држава (САД, Уједињено краљевство, Немачка, Јапан, и Француска) које контролишу већину гласова у управљању глобалном политичком економијом.“ (Goldman,2005:11) Значајно је нагласити да „мултилатералне финансијске институције имају своје уставе и одговорности и да је очигледно да Уједињене нације не могу, преузети функције доношења одлука које тренутно припадају овим институцијама.“ [Јужни центар Женева (The South Centre Geneva,1997:6)] Овакве околности омогућавају пословање преко различитих коорпорација, што отвара могућности злоупотребе посредством тзв. „фантомска предузећа.“⁹

Изнети аргументи указују на то да између ОУН, с једне стране и ММФ и Светске банке, с друге стране не постоје механизми контроле, нити воља да се у одређеним трансферима прати кретање финансијских

средстава. Без обзира колико то изгледало критички и сурово, одређена финансијска средства завршавају на оним рачунима из којих се финансирају тероризам, миграције, револуције, оружани сукоби, епидемије - једном речју криза.

Закључак

Концепти на којима су Лига народа и Уједињене нације изградиле темеље модерног доба, који су служили за вишедеценијску борбу на очувању међународног мира и покушаја да се из тешких времена начини искорак ка савршенијем и напреднијем човечанству не могу остати незабележени.

Постојећа начела Лиге народа нису могла бити поштована јер нису тумачена као обавезујуће норме, већ више као формалне смернице које су пожељне од њених чланица, без реалне санкције.

Када је реч о поштовању начела прописаних у Повељи УН, она су детаљно формулисана, без могућности калкулисања, али погодна за демагошке изговоре.

Овакво становиште наводи на закључак да постојећи концепти нису у потпуности прихваћени. Узрок, међутим, не треба тражити у њима, већ у механизмима контроле и неадекватним санкцијама за повреду процедура у решавању настале кризе.

У том контексту било би пожељно да Генерална скупштина УН преиспита досадашњу улогу Савета безбедности и надлежност Економског и соци-

⁹ „Фантомска предузећа представљају велику опасност и ризик по економску безбедност пословања компанија зато што послују временски кратко, а затим се након одређених пословних операција, пасивизирају и са циљем прикривања превара и других кривичних дела ликвидирају.“

јалног савета и у складу са донетим закључцима размотри могућност увођења пакета контролних мера.

Такође, постојеће правне празнине у декларацијама и резолуцијама ОУН, требале би се конкретно дефинисати кроз акте ниже правне снаге, тако да би се детаљно регулисала примена утврђених начела. На тај начин спречиле би се злоупотребе и евентуално избегавања било какве формално-правне процедуре.

Императивним нормама могло би се утицати на свест о обавезности придржавања начела, односно концепција којима се руководе Уједињене нације у свом делокругу рада, што би им пружило нову шансу за будућност и потврдило изреку патријарха Павла да: „Ништа није изгубљено, док не буде изгубљено.“

Литература:

1. Annan A.K. (2014) *We the peoples: A UN for the twenty-first century*, Taylor & Francis, New York
2. Bear W.G. (1976) *Test Case: Italy, Ethiopia, and the League of Nations*, Hoover Institution Press, Stanford University, Stanford, California
3. Burkman W.T. (2008) *Japan and League of Nations, Empire and World order, 1914-1938*, University of Howai'i Press Honolulu
4. Goldman M. (2005) *Imperial Nature, The World Bank and struggles for social justice in the age of globalization*, Yale University Press
5. Milinković B., Teokarević J. (1998) *Bezbednost Evrope i širenje NATO-a (projekat: Evropska kolektivna bezbednost nakon Mاستrihta)*, Institut za evropske studije, Beograd
6. Popović Đ. (1930) *Liga naroda njen postanak, uređenje i rad*, Srpska književna zadruga, Poučnik VI, Beograd
7. Petković V.M. (1996) *Tajni ratnici*, TETRA GM, Beograd
8. Radinović R., Indić T. (1999) *Balkan – mogućnost regionalnog sistema bezbednosti*, Institut za evropske studije, Beograd
9. Stojanović M., Pavlović D. (2014) *Ekonomска bezbednost poslovanja*, Škola Plus, Beograd
10. *The Charter Of The United Nations And Statute Of The International Court Of Justice (1945)*
11. Toland J. (1982) *Uсpon i pad Japanskog imperija*, Svezak prvi, Centar za informacije i publicitet, Zagreb
12. Čomski N. (2008) *Intervencije, Rubikon*, Novi Sad
13. Čomski N. (2009) *Kontrolа medija (Spektakularna dostignućа propagande)*, Rubikon, Novi Sad
14. *The Sout Centre Geneva (1997) For a strong and democratic United Nations: A South perspective on UN reform*, Zed Books Ltd London & New York
15. Fritz-Krockow B. (2007) *International Monetari Fund Handbook: It Functions, Policies and Operations*, Parmeshwar Ramlogan, Washington

THE LEAGUE OF NATIONS AND UNITED NATIONS NOT ACCEPTED CONCEPTS

Summary: International organizations, their function subordinate objectives and principles which are the basis of their origin. Just them are designed concepts the work of international organizations. At a time when the concepts set neglected created the favorable conditions for abuse in international relations. The League of Nations is due to incompletely defined the principles issues and goals lost its credibility, which led to its extinguishing. On the other hand the United Nations have managed to carve out certain mechanisms of international politics which met the minimum respect for international law, but nevertheless did not remain consistent the established values. To understand the importance of this issue in the functioning of those international organizations will look into factors that affect changes in international relations. In this way, it should be pointed out to the existence of legal gaps in the work of international organizations and possibly different real solutions that would contribute to strengthening accept international relations and politics.

Key words: The League of Nations, UN, principles, policy, security, conflict, economics